

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 198/2023-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Milanom Križalkovičom, advokátom, Hviezdoslavova 11, Spišská Nová Ves, proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 3 T 159/2012 z 22. januára 2019 a uzneseniam Krajského súdu v Košiciach č. k. 8 To 119/2019 z 19. novembra 2019 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Tdo 37/2021 zo 14. júna 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. augusta 2022 namieta porušenie svojich základných práv zaručených čl. 49 a čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv zaručených čl. 6 ods. 1 a 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto rozhodnutia. Ústavnému súdu zároveň navrhuje, aby uvedené rozhodnutia všeobecných súdov zrušil a vrátil jeho vec prvostupňovému všeobecnému súdu na nové konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 T 159/2012 z 22. januára 2019 (ďalej len „namietaný rozsudok“) v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 To 19/2019 z 19. novembra 2019 (ďalej len „namietané odvolacie rozhodnutie“) právoplatne uznaný vinným zo spáchania trestných činov nebezpečného vyhrážania a ublíženia na zdraví, ktorých sa dopustil na poškodenej (bývalej manželke). Uplatnené dovolanie sťažovateľa bolo uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 4 Tdo 37/2021

zo 14. júna 2022 (ďalej len „namietané dovolacie rozhodnutie“) odmietnuté podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku pre nesplnenie dovolacích dôvodov.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v úvode predostiera tvrdenie, že skutočnosti prezentované v namietaných rozhodnutiach všeobecných súdov, na podklade ktorých bol uznaný vinným zo spáchania špecifikovaných trestných činov, nie sú pravdivé a v skutočnosti išlo o vymyslené obvinenie jeho bývalej manželky motivované zisťnými majetkovými dôvodmi. Argumentuje, že už samotná doba vedeného trestného konania predstavujúca osem rokov nasvedčuje tomu, že v jeho trestnej veci existovali vážne pochybnosti, pričom vzhľadom na rozporné znalecké posudky, rozporné vyjadrenia poškodenej a svedkov mal byť spod obžaloby oslobodený na základe zásady *in dubio pro reo*. Sťažovateľ uvádza, že v rámci vedeného konania navrhoval dôkazy vo svoj prospech, ktoré boli zamietnuté, a v tejto skutočnosti vidí porušenie svojho práva na obhajobu, keď neboli rešpektované jeho minimálne práva garantované dohovorom, a to dosiahnuť predvolanie a vypočutie svedkov vo svoj prospech za rovnakých podmienok ako v prípade svedkov vypovedajúcich v jeho neprospech. Postup konajúceho súdu, ktorý tieto jeho dôkazné návrhy odmietol, vníma sťažovateľ ako odporujúci právu na spravodlivý proces. V závere ústavnej sťažnosti formuluje svoje presvedčenie o tom, že predmetné dôkazy boli spôsobilé úplne spochybníť vykonané dôkazy svedčiace v jeho neprospech.

4. Vzhľadom na uvedené argumenty vidí sťažovateľ v postupe všetkých konajúcich súdov porušenie svojich označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou argumentácie obsiahnutej v ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho označených práv postupom všeobecných súdov v trestnom konaní, ktoré neprijali jeho argumentáciu o opodstatnenosti ním navrhovaných dôkazov svedčiacich v jeho prospech a ktoré boli podľa jeho mienky spôsobilé vyvrátiť jeho vinu zo spáchania špecifikovaných trestných činov, ktorých sa sťažovateľ podľa svojho vyjadrenia nedopustil, a tiež jeho tvrdenie o nedostatkoch dôkaznej situácie postavenej podľa jeho názoru na rozporných znaleckých posudkoch a výpovediach svedkov.

III.1. K namietanému porušeniu práv namietaným rozsudkom okresného súdu

6. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné

súdnicstvo a ústavný súd až subsidiárne. Vo vzťahu k namietanému rozsudku okresného súdu disponoval sťažovateľ opravným prostriedkom – odvolaním, ktoré aj využil. O odvolaní bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd ako súd odvolací. Odvolanie tak predstavovalo účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k namietanému rozsudku okresného súdu. Existencia odvolacieho konania pred krajským súdom nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o prvostupňovom rozhodnutí okresného súdu, keďže odvolanie v danom prípade predstavovalo účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu (porov. mutatis mutandis II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia v ústavnej sťažnosti označených práv namietaným rozsudkom okresného súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci.

III.2. K namietanému porušeniu práv namietaným odvolacím rozhodnutím

7. Pri posúdení v ústavnej sťažnosti namietaného odvolacieho rozhodnutia krajského súdu ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že nebolo jeho úlohou preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré konajúci súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa všeobecný súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (konkrétne s tou, ktorú sťažovateľ nemohol účinne uplatniť v rámci podaného dovolania) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či výklad aplikovaných právnych noriem neodporuje ich podstate a zmyslu, teda či je namietané odvolacie rozhodnutie krajského súdu ústavnoprávne akceptovateľné. Ústavný súd preto v medziach svojich právomocí vykonal prieskum dôvodov rozhodnutia krajského súdu, aby posúdil zlučiteľnosť jeho obsahu s limitmi sťažovateľom namietaných práv zaručených mu ústavou a dohovorom, a teda posudzoval kvalitu odôvodnenia namietaného odvolacieho rozhodnutia a súčasne ústavnú súladnosť interpretácie právnej úpravy, ktorú konajúci súd vo veci sťažovateľa aplikoval, inými slovami, ústavnú udržateľnosť rozhodnutia krajského súdu. Na tento účel sa oboznámil s odôvodnením predmetného rozhodnutia krajského súdu, ako aj s odôvodnením namietaného rozsudku okresného súdu, keďže v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože tieto konania z hľadiska ich predmetu tvoria jeden celok.

8. V namietanom odvolacom rozhodnutí sa krajský súd nestotožnil s tvrdeniami sťažovateľa, že okresný súd hodnotil vykonané dôkazy jednostranne, že rozpory vyplývajúce z vykonaného dokazovania neboli odstránené a že namietaný rozsudok okresného súdu je v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov zakotvenou v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Krajský súd si rovnako ako okresný súd osvojil závery špecifikovaného znaleckého posudku, ktorý podľa neho vychádzal z objektívnych podkladov, a to konkrétnych lekárskeho správ a vyšetrení vrátane hodnotenia mechanizmu úrazového deja podľa výpovede poškodenej, ktorý mal aj vonkajší prejav vo forme viditeľných zranení na tele poškodenej. V ďalšom bode poukázal na výpovede troch svedkov, ktoré jednoznačne dokazujú, že poškodená bezprostredne po tom, čo vyšla z bytového domu

(kde ku skutku došlo), žiadala o pomoc, pričom mala zranenie na ústach, a tiež to, že na chodbe v bytovom dome sa na zemi nachádzali poškodené okuliare svedkyne poškodenej. Krajský súd vo vzťahu k dvom z týchto svedkov poukázal na okolnosti svedčiace v prospech pravdivosti ich výpovede, a to na to, že išlo o svedkov, ktorí sa na mieste nachádzali z dôvodu výkonu stavebných prác a nemali žiaden osobný vzťah k poškodenej ani k miestu udalosti, keďže mali bydlisko v úplne iných okresoch, a teda dôvod vypovedať nepravdivo u nich nebol zistený. Zastáva názor, že tretí svedok, príbuzný poškodenej, v zhode s lekárskou správou uvádzal, že sa od poškodenej dozvedel, že ju napadol sťažovateľ. Tieto výpovede, ale aj ostatné dôkazy podľa neho vyvrátili svedectvo príbuznej sťažovateľa, ktorá podľa vlastného vyjadrenia nepočula okrem hlasu poškodenej žiadne iné zvuky z chodby, kde prebehol incident. Uvedení svedkovia podľa jeho vyjadrenia tiež potvrdili, že bezprostredne po incidente sa uskutočnilo jeho telefonické oznámenie polícii a odvoz poškodenej na lekárske ošetrenie, čím bola vyvrátená obhajoba sťažovateľa, že zranenia boli spôsobené poškodenej neskôr. Krajský súd v nadväznosti na to uviedol, že z lekárskejších správ vyplývajú zistenia, že poškodená bola prvotne lekársky ošetrená v špecifikovanom čase, bezprostredne po spáchaní skutku pre podozrenie na závažné zranenie lebky, pričom ďalšie vyšetrenia vrátane hospitalizácie prebehli v bezprostredne nasledujúcich dňoch, čo v celom rozsahu dokumentuje časový sled udalostí po skutku vrátane vypočítania poškodenej políciou nasledujúceho deň po skutku. Tejto argumentácii podľa krajského súdu zodpovedá aj fotodokumentácia zranení poškodenej realizovaná políciou deň nasledujúci po skutku. Krajský súd ďalej uviedol, že okresný súd znalecké posudky konfrontoval s dôkaznou situáciou vyplývajúcou z výpovedí svedkov, výpovede poškodenej, fotodokumentácie zranení poškodenej a tiež z fotografií sťažovateľa vypovedajúcich o jeho pohybovej aktivite, keďže sťažovateľ namietol, že by mu jeho zdravotné postihnutie znemožňovalo uskutočniť útok na poškodenú, ktorý sa mu kladie za vinu. Bol toho názoru, že okresný súd sa dostatočne vysporiadal s uvedenou obhajobou sťažovateľa o zdravotnom hendikepe, ktorý mu podľa jeho tvrdení objektívne znemožňoval špecifikovaný útok na poškodenú vykonať. Krajský súd na tomto mieste poukázal na to, že okresný súd správne argumentoval, že zdravotný hendikep sťažovateľa ešte nevyklučuje jeho schopnosť uskutočniť takýto útok, čo potvrdzujú aj fotografie sťažovateľa zobrazujúce rôzne náročnejšie fyzické aktivity, ktoré je i napriek svojmu postihnutiu schopný vykonávať. Krajský súd konštatoval, že okresný súd správne pri súhrnom hodnotení jednotlivých dôkazov dospel k záveru o objektivite, správnosti, presvedčivosti a logike znaleckého posudku svedčiaceho v neprospech sťažovateľa (ďalej len „zohľadnený znalecký posudok“), keďže jeho závery boli bez akýchkoľvek pochybností v súlade s ďalším vo veci vykonaným dokazovaním, a preto krajský súd nepovažoval za potrebné vykonať ďalšie kontrolné znalecké dokazovanie na ozrejmenie zranení poškodenej. Podľa krajského súdu druhý znalecký posudok obstaraný obhajobou (ďalej len „znalecký posudok obhajoby“), ktorým sa okresný súd podrobne zaoberal, bol len jedným z viacerých dôkazov, ktoré boli okresným súdom pri súhrnom hodnotení posudzované, pričom jeho závery neboli v súlade s ďalšími vo veci vykonanými dôkazmi, o ktorých objektivite neboli žiadne pochybnosti. Z obsahu namietaného rozsudku vyplýva, že okresný súd v súvislosti so znaleckým posudkom obhajoby dôvodil, že na návrh obhajoby bol znalec, ktorý vypracoval zohľadnený znalecký posudok, požiadaný o jeho doplnenie na účel vyjadrenia sa k znaleckému posudku obhajoby. Okresný súd popísal obsah tohto doplnenia, v ktorom znalec veľmi podrobne konfrontoval jednotlivé závery znaleckého posudku obhajoby. Okresný súd, vychádzajúc z uvedeného popisu, bol toho názoru, že znalecký posudok obhajoby bol

medicínsky neakceptovateľný, keďže obsahoval závery, ktoré odporovali zhromaždeným lekárskeým správam a zisteniam lekárov počas hospitalizácie poškodenej. Na tomto mieste okresný súd ilustroval, že znalec v uvedenom posudku zraneniam, ktoré nemali viditeľné vonkajšie známky, prisúdil v podstate to, že vôbec neboli, a pri zraneniach (pomliaždeniny), ktoré boli objektivizované fotografiami, uvádzal, že boli spôsobené samovoľne, pričom absurditu týchto tvrdení znalca podčiarkuje skutočnosť, že poškodená bola liečená a dokonca aj hospitalizovaná a ak by sa malo vychádzať zo záverov znaleckého posudku obhajoby, tak sa v podstate liečila „na nič“. Podľa okresného súdu znalec v označenom posudku zjavne nezohľadnil všetky dostupné dôkazy, ignoroval fakty, ktoré nesvedčili v prospech sťažovateľa, nehodnotil zdravotný stav poškodenej komplexne, ale vytrhávajúc iba jednotlivé závery alebo údaje, prispôboval ich spôsobom, aký mu vyhovoval, v snahe o dosiahnutie pravdepodobnosti záverov svojho posudku. Okresný súd tak vyhodnotil znalecký posudok obhajoby ako účelový posudok na objednávku, ktorým sa znalec snažil pomôcť obžalovanému sťažovateľovi. Návrh obhajoby na vykonanie dokazovania pribratím kontrolného znalca na ozrejenie zranení poškodenej odmietol ako nepotrebný aj vzhľadom na popísanú tendenčnosť znaleckého posudku obhajoby a nedostatku presvedčivosti a logiky jeho medicínskych zdôvodnení.

9. Z ústavného princípu nezávislosti súdov (čl. 141 ústavy) vyplýva zásada voľného hodnotenia dôkazov upravená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Všeobecné súdy v každej fáze konania zvažujú, ktoré dôkazy je potrebné vykonať a či je potrebné, prípadne v akej miere, doplniť dôkazný stav, pričom posudzujú aj dôvodnosť návrhu na doplnenie dokazovania. Zásada voľného hodnotenia dôkazov znamená, že zákon nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti a váhu jednotlivých dôkazov. Ich význam sa vyjaví až pri konečnom zhodnotení dôkazného materiálu, pri ktorom však nemôže konajúci súd postupovať svojvoľne. Jeho vnútorné presvedčenie o správnosti určitej okolnosti musí byť založené na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne. Vnútorné presvedčenie sudcu tak musí byť odôvodnené objektívnymi skutočnosťami, ktoré súd zistí, a musí byť ich logickým dôsledkom. Pokiaľ všeobecné súdy pri svojom rozhodovaní stanovené zásady pre hodnotenie dôkazov rešpektujú, nemá ústavný súd právomoc „hodnotiť“ hodnotenie dôkazov nimi vykonaných (pozri uznesenie Ústavného súdu Českej republiky č. k. I. ÚS 2485/16 z 29. novembra 2016). Zásadu voľného hodnotenia dôkazov je potrebné štruktúrovať do konkrétnych komponentov a kritérií. Jedným z nich, patriacim ku kľúčovým kritériám, je transparentnosť rozhodovania, teda nutnosť dôkazný postup popísať a logicky a vecne presvedčivým spôsobom odôvodniť (nález Ústavného súdu Českej republiky č. k. III. ÚS 464/99 z 13. júla 2000). Uvedenú požiadavku zákonodarca vtelil do sústavy nárokov kladených na odôvodnenie rozsudku (§ 168 Trestného poriadku). Zvlášť prípady, kde si vykonané dôkazy vzájomne odporujú, kladú na konajúci súd zvýšené nároky, a to v súvislosti s vyvodzovaním záverov o tom, ktoré skutočnosti má súd za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa riadil pri hodnotení vykonaných dôkazov.

10. Podľa názoru ústavného súdu konajúce súdy, okresný súd a krajský súd, uvedené požiadavky plynúce zo zásady voľného hodnotenia dôkazov plne rešpektovali, keď náležite popísali svoje úvahy pri hodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo, ale aj v ich súhrne. Konajúce súdy jasne

špecifikovali, ktoré svedecké výpovede vyhodnotili ako pravdivé, a teda boli v rámci ustálenia skutkového stavu zohľadnené, a ktoré výpovede kvalifikovali ako nepravdivé, pričom posudzovanie vierohodnosti jednotlivých výpovedí bolo konajúcimi súdmi objasnené náležitou a racionálnou argumentáciou. Rovnako hodnotili aj znalecké posudky vrátane zohľadneného znaleckého posudku a znaleckého posudku obhajoby, kde po jednotlivom hodnotení a aj následnej komparácii s ostatnými vykonanými dôkazmi, o ktorých neboli pochybnosti, prijali ako vierohodný a objektívny práve zohľadnený znalecký posudok. Znalecký posudok obhajoby bol rovnako posúdený tak jednotlivo, ako aj v súhrne ostatných vykonaných dôkazov a bola konštatovaná jeho nelogickosť, iracionálnosť a tendenčnosť, teda bol konajúcimi súdmi kvalifikovaný ako neobjektívny, ktorého závery nemohli byť pri ustálení skutkového stavu zohľadnené. Takýmto spôsobom boli vlastne odstránené zdanlivé rozpory, ktoré navonok znalecký posudok obhajoby pôvodne evokoval a aj z tohto dôvodu návrhu obhajoby na kontrolné znalecké dokazovanie nebolo vyhovené. Postup konajúcich súdov, ktoré odmietli vykonanie obhajobou navrhovaného „kontrolného“ znaleckého dokazovania, bol tak podrobne a logicky v obsahu rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu zdôvodnený. Vzhľadom na uvedené nemožno namietané odvolacie rozhodnutie hodnotiť ako arbitrárne, porušujúce označené práva sťažovateľa. S prihliadnutím na uvedené závery ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti namietanému odvolaciemu rozhodnutiu krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

III.3. K namietanému porušeniu práv uznesením najvyššieho súdu

11. Pokiaľ ide o namietané dovolacie rozhodnutie najvyššieho súdu, úlohou ústavného súdu bolo posúdenie toho, či je právny záver najvyššieho súdu o nesplnení dovolacích dôvodov v kontexte sťažovateľom ponúknutej argumentácie, ktorú predostiera aj v ústavnej sťažnosti (odmietnutie sťažovateľom navrhovaných dôkazov na doplnenie znaleckého dokazovania svedčiacich podľa sťažovateľa v jeho prospech), primerane odôvodnený a či interpretácia právnej úpravy aplikovanej najvyšším súdom v sťažovateľovom prípade neodporuje jej podstate a zmyslu.

12. Najvyšší súd v odôvodnení namietaného dovolacieho rozhodnutia v úvode vo všeobecnosti vysvetlil, že dovolanie predstavuje mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nie je určený k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len ku korekcii najzávažnejších, mimoriadnych procesných a hmotnoprávných väd a v uvedenom duchu preto dovolací súd nie je oprávnený preskúmavať správnosť a úplnosť zisteného skutku, čo je explicitne vyjadrené v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Námietky sťažovateľa, v rámci ktorých analyzoval a hodnotil dôkaznú situáciu, polemizoval so skutkovými závermi súdov nižšieho stupňa, napádal spôsob hodnotenia dôkazov, prezentujúc vlastné opačné závery, kvalifikoval najvyšší súd ako také, ktoré nespádajú do rozsahu dovolacieho prieskumu, a z tohto dôvodu sa nimi meritórne nezaoberal. Konkrétne vo vzťahu k dovolacím námietkam sťažovateľa o odmietnutí jeho návrhov na doplnenie dokazovania najvyšší súd vo všeobecnosti vysvetlil, že za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemožno považovať rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. práva podľa § 2 ods. 1 Trestného poriadku, pretože by to odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom

podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Podľa vyjadrenia dovolacieho súdu je výlučne na zvážení konajúceho súdu, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila. Skutočnosť, že konajúci súd nevyhovel návrhu sťažovateľa na doplnenie dokazovania zabezpečením ďalšieho znaleckého posudku na účel odstránenia sťažovateľom tvrdených rozporov v existujúcich znaleckých posudkoch, tak podľa najvyššieho súdu nenaplnila dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku uplatnené sťažovateľom a ani žiaden z ďalších zákonom stanovených dovolacích dôvodov. V nadväznosti na uvedenú sťažovateľom predostretú otázku nevykonania jeho návrhov na doplnenie dokazovania najvyšší súd uviedol, že námietky spočívajúce v nedostatočnom vysporiadaní sa súdov nižšieho stupňa s dôvodmi takéhoto odmietnutia návrhov na doplnenie dokazovania zodpovedajú dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, v prípade sťažovateľa však nie sú opodstatnené. Najvyšší súd na tomto mieste vysvetlil, že právu na obhajobu spočívajúcemu v navrhovaní dôkazov zodpovedá povinnosť súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú, a to s adekvátnym odôvodnením takéhoto postupu. V okolnostiach veci sťažovateľa najvyšší súd konštatoval, že obsah spisového materiálu svedčí o regulárnosti postupu okresného súdu, ktorý na hlavnom pojednávaní predmetný návrh obhajoby na doplnenie dokazovania novým znaleckým posudkom odmietol s poukazom na § 272 ods. 3 Trestného poriadku a takýto svoj postup riadne v rozsudku odôvodnil.

13. Po oboznámení sa s dôvodmi rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že sťažovateľovi bol prostredníctvom náležitej a logickej argumentácie v súlade so základným účelom dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku slúžiaceho výhradne (okrem dovolania uplatneného ministrom spravodlivosti) na korekciu väd právneho charakteru, a nie na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, vysvetlený právny záver o odmietnutí jeho dovolania pre nenaplnenie dovolacích dôvodov. Najvyšší súd veľmi podrobne a jasne sťažovateľovi vysvetlil, že jeho námietky prezentujúce jeho nespokojnosť so zamietnutím jeho návrhov na doplnenie dokazovania (vykonaní kontrolného znaleckého posudku) sa svojou povahou v skutočnosti dotýkajú otázky správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu, ktorej posudzovanie je z dovolacieho prieskumu vylúčené a že teda predmetné námietky stoja mimo rámec prípustných dovolacích dôvodov stanovených Trestným poriadkom. Podľa názoru ústavného súdu bolo sťažovateľovi náležite a logicky vysvetlené aj to, že postup konajúceho súdu, ktorý tieto jeho návrhy na doplnenie dokazovania odmietol, bol regulárne podporený náležitým odôvodnením prezentovaným v namietanom rozsudku. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia namietaného dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa teda dospel k záveru, že dovolací súd ústavne akceptovateľným spôsobom reagoval na dovolacie námietky sťažovateľa a primeraným spôsobom zodpovedal všetky relevantné právne otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, a preto rozhodnutie najvyššieho súdu nemožno hodnotiť ako arbitrárne. Výklad právnych noriem realizovaný najvyšším súdom nevykazuje znaky arbitrárnosti alebo jeho nezlučiteľnosti s právami zaručenými ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná. Skutočnosť, že sťažovateľ zastáva

iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti namietaného dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor najvyššieho súdu svojím vlastným. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v tomto prípade najvyšším súdom, by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, IV. ÚS 226/2012). Ústavný súd navyše poukazuje na právny názor ustálený v jeho doterajšej judikatúre, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07).

14. S prihliadnutím na všetky uvedené čiastkové závery ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti namietanému dovolaciemu rozhodnutiu najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

15. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, o ktorých rozhodovanie je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

16. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu